

του κι' απομάκρυνα κάθε άνθρωπο που θα τον βοηθούσε να με γνωρίσει. Αὐτὸς ὁ νέος ἐξασκοῦσε πάνω μου μιὰ ἀκατανίκητη γοητεία. Ἦταν γεμάτος δύναμι. Ποτέ δὲν τὸν εἶχα ἀκούσει νὰ παρακαλῆ. Πάντα ἕνα πρᾶγμα που τοῦ ἄρρεσε τὸ κυνηγοῦσε μ' ὄλα τὰ μέσα καὶ τὸ κατακτοῦσε. Κι' δὲν φοβόταν τὸν ἔρωτα. Ὡστόσο σὲ μένα φαίνεται ὅτι εἶχε θρῆ τὸ δάσκαλό του. Κάθε ἀρνησί μου τὸν πεισματῶνε καὶ πιὸ πολύ. Κι' ἕνα θράδυσ' ἕνα χορὸ, πλησίασε στο τραπέζι μου, πῆρε τὴν ἀδεια τῶν συνοδῶν μου καὶ με πιεσσευρε σ' ἕνα παθητικὸ ταγκό. Φαινόταν ὑπερβολικὰ σοῦαρος καὶ κατάλαβα ὅτι βασανίζοταν ἀπὸ κάποια σκέψι. Γέλος σὲ μιὰ στιγμή μου εἶπε:

— Δεσποίνις Τζελικά, ἡ ἱστορία μας πρέπει νὰ τελειώσῃ. Τὸ μαρτύριο τῆς ἀγάπης σας μου ἔχει ἀναστατώσει τὴν καρδιά. Ἀπόψε εἶνε τὸ τελευταῖο θράδυσ τῆς ζωῆς μου. Πέστε μου ἕνα ναι ἢ ἕνα ὄχι. Βαρέθηκα πειὰ τὸ εἰρωνικὸ χαμόγελό σας. Κουράσθηκα νὰ σας αγαπῶ.

Προσπάθησα νὰ ξεγλυστρήσω κι' ἄλλαξα ὀμιλία. Μα ἐκείνος ἐπέμενε. Ἄρχισε νὰ μου λῆ τὸσο τρυφερά λόγια καὶ τόσο ὠμορφα ὥστε, μὰ τὴν ἀλήθεια, με συγκίνησε καὶ μ' ἔκανε νὰ τὸν ἀφήσω νὰ ἐννοήσῃ ὅτι δὲν μου ἦταν ἀδιάφορος. Δὲν ξέρω ἐκεῖνο τὸ θράδυσ πόσες φορές χόρευα μαζί του. Μὰ θυμάμαι ὅτι ἀργὰ τὴν νύχτα χορέψαμε ἕνα ὑπέροχο θᾶλς καὶ τόσο ὠμορφα, που ὄλοι ἀποτραβήχτηκαν ἀπὸ τὴν πίστα γιὰ νὰ μᾶς θαυμάσουν καὶ νὰ μᾶς χειροκροτήσουν. Θέλεις ἢ σαμπάνια, θέλεις ὁ ἔρωτας, μου εἶχε γυρίσει ἐκεῖνο τὸ θράδυσ τὸ μυαλό. Κι' ἔκανα ἕνα σωρὸ τρέλλες. Γυρίσα στὴ θίλλα «Μαργαρίτα» ψιθυρίζοντας ἐκεῖνο τὸ ὠμορφο τραγοῦδι, τὸ τραγοῦδι που εἶχε κάνει νὰ μιλήσῃ ἢ καρδιά μου καὶ ἔμεινα στὴ θεράντα μου, παρακολοῦθώντας τὸ ζῦπνημα τῆς ἐξοχῆς, γοητευμένη ἀπὸ τὰ τραγοῦδια τῶν πουλιῶν, τὸ ἄρωμα τῶν λουλουδιῶν καὶ τὰ ὠμορφα χρώματα τῆς αὐγῆς, με τὰ ὅποια στόλιζαν ἢ πρῶτες ἀχτίνες τοῦ ἡλίου τὸ βάθος τοῦ ὀρίζοντος.

Μὰ δὲν ἄργησα νὰ συνέλθω ἀπὸ τ' ὄνειρό μου. Σκέφθηκα ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ φροντίζω γιὰ τὸν ἑαυτό μου κι' ὅτι εἶχα ὑποχρέωσι νὰ κυτταζω γιὰ τὴν εὐτυχία πρῶτα τῶν μικρότερων ἀδελφῶν μου. Καὶ του το ἔγραψα αὐτὸ τοῦ καλοῦ μου. Τοῦ ἔγραψα ἕνα γράμμα, στὸ ὁποῖο τοῦ ἐξηγοῦσα τὸν λόγο γιὰ τὸν ὁποῖο δὲν μπορούσα πειὰ νὰ συνεχίσω τις συναντήσεις μας καὶ τὸν παρακαλοῦσα νὰ περιμένῃ λίγο καιρὸ καὶ τότε θὰ εἶχα ὄλη τὴν ἡσυχία νὰ φροντίσω γιὰ τὴν εὐτυχία μας.

Σ' αὐτὸ τὸ γράμμα ὅμως δὲν ἔλαβα καμμιά ἀπάντησι. Απογοητευμένη καὶ νομίζοντας ὅτι κι' αὐτὸς ἤθελε νὰ παίξῃ μαζί μου, κλείσθηκα στὴ θίλλα, ἔπνιξα τὸν πόνο μου κι' ἀφωσιώθηκα στὴν ἀνατροφή τῶν ἀδελφῶν μου. Ἦ μόνη μου εὐχαρίστησις ἦταν ἢ μελέτη. Σ' αὐτὴν ἐσχ/ῆσα τὴν ἀνέλπιδη ἀγάπη μου. Σωστὰ δέκα χρόνια πέρασα με τὴ συντροφία τῶν βιβλίων. Μὰ πάντα με βασάνιζε μυστικὰ αὐτὴ ἀνεξήγητη διαγωγὴ τοῦ ἀγαπημένου μου. Σήμερα που φνοιωθα τὸν ἑαυτό μου λίγο καλύτερα, θέλησα πάλι νὰ διαβάσω καὶ πῆρα ἕνα μυθιστόρημα. Ὅταν τ' ἀνοιξά, εἶδα νὰ πέφτῃ ἀπὸ μέσα ἕνα γράμμα, ἕνα γραμμα που ἀπευθιόταν σὲ μένα. Ἦταν ἢ ἀπάντησι τοῦ φίλου μου. Μου δὶλανε ὅτι πάντα θὰ μ' ἀγαπάῃ κι' ὅτι θὰ περίμενε ὅσο καιρὸ ἤθελε ἐγὼ γιὰ νὰ φτιάξουμε τὴν εὐτυχία μας. Ἡ συγκίνησις μου ἦταν τόσο μεγάλη, ὥστε μου σκότωσε τὴν καρδιά. Ὡστόσο πεθαίνω εὐχαριστημένη. Εἶμαι βεβαία ὅτι μου εἶχε γράψει ἀμέσως κι' ὅτι κάποια ἀπ' τις ἀδελφές μου εἶχε πάρει τὸ γράμμα γιὰ νὰ μου τὸ δώσῃ. Μὰ τὸ ξέχασε μέσα στὸ βιβλίο που οἰσάσε. Καὶ τὸ μισκὸ αὐτὸ μπηκε στὴ θέσι του καὶ κράτησε σσιστὰ δέκα χρόνια στίς σελίδες του κρυμμένο τὸ γράμμα τοῦ ἀγαπημένου μου.

Κ' ἢ Τζελικά Ριτσιότι ἔπειτα ἀπὸ λίγο πέθανε μ' ἕνα χαμόγελο εὐχαριστήσεως στὰ χεῖλη, ἀφοῦ ἄκουσε γιὰ τελευταία φορά στὸ φωνογράφο τὸ θᾶλς που εἶχε χορέψῃ με τὸν φίλο τῆς τὴν πρώτη φορά τῆς συναντήσεώς των.

Τότε κύριέ μου, γονάτισα δίπλα στὸ κρεβάτι τῆς, σταύρωσα τὰ χέρια στὸ στήθος κι' ἄρχισα νὰ προσεύχωμαι γισ μᾶς ὄλους τοὺς δυστυχισμένους, που εἶμαστε ἀνάξιοι μιᾶς τόσο μεγάλης ἀγάπης, ὅπως ἢ ἀγάπη τῆς Τζελικά, τοῦ ὁ Θεὸς ἄς ἀναπάψῃ τὴν ψυχὴ τῆς.»

Κι' ὁ μπάρμπα Μαρίνο, ὁ κηπουρὸς τῆς θίλλας «Μαργαρίτα», σκούπισε με τὴν ἀνάποδη τοῦ χεριοῦ του ἕνα δάκρυ. Ἐξω εἶχε ἀρχίσει νὰ θρέχῃ.

ΓΚΙΟΥΖΕΠΠΕ ΛΟΥΤΣΕ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΔΟΥΛΕΙΑ ΧΩΡΙΣ ΕΛΠΙΔΑ

(Τοῦ Κόλεριτζ)

Ἐὸλα δουλεύουν στὴν πλάσι. Γιὰ δῆς! Τὰ μελίσινα βουίζουν, ἀπ' τις φωλιές τους οἱ σάλιαγκοι βγαίνουν, πουλιά φτερου-
(γίζουν,
καὶ νὰ που κι' ὁ γέρος χειμῶνας κι' αὐτὸς στὸ γαλάζιο
(τοῦ ἀπείρου
ἔχει στὰ μάτια του κάτι ἀπ' τὸ φῶς ἀνοιξιάτικου ὄνειρου.
Μόνος ἐγὼ μέσα σ' ὄλα με δίχως δουλειὰ τριγυρνᾶω
κι' οὔτ' ἀγαπῶ κι' οὔτε μέλι τρυγῶ κι' οὔτε πειὰ τραγουδάω.

Κι' ὅμως γνωρίζω κάτι ἀγνωστούς ὄχθους που ἀμάραντ' ἀν-
(θίζουν
ξέρω κρυμμένες πηγές που τὸ νέκταρ σὲ ρυάκια σκορπι-
(ζουν.

Ἄ! σεις ἀμάραντα —ἀλλοίμονο— γι' ἄλλους, ἂν θέλετε,
(ἀνθίστε,
ἔχι γιὰ μέ! Μὴν ἀνθίστε. Μακρυὰ μου, ρυάκια, κυλίστε.
Μ' ἔν' ἀστεφάνωτο μέτωπο φεύγω, με χεῖλη φρυμμένα,
κι' ἂν με ρωτᾶς, ποῖος σὲ πνίγει καὶ μὸς; ἄκου τοῦτο ἀπὸ
(μένα :

Δίχως ἐλπίδα ἢ δουλειὰ νέκταρ μέσα σὲ κόσκινο χύνει,
καὶ δίχως κάποιο σκοπὸ κ' ἢ Ἐλπίδα δὲ ζῆ' μὴτ' ἐκείνη...

Μετᾶφρασις ΛΑΜΠΡΟΥ ΠΟΡΦΥΡΑ

ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ

(Τοῦ Φρανσουᾶ Κοππὲ)

Ἦ κουκουβάγια μες ἀπ' τὰ χαλάσματα,
προς τὸ Δεκέμβρη κράζει που τελειώνει
κ' ἢ θλιθερὴ σου θύμισι ἢ μαυρόφτερη
ἀκόμα τὴ φτωχὴ καρδιά μου ἰσκιώνει.

Δοκίμασες ποτέ σου τις ἀμέτρητες
τις ὄρες, νὰ κριτήσης που πετᾶνε
Πόσες λαμπρές ἀπ' ὄσες δὲν περάσανε
καὶ πόσες ὀλοσκότεινες θὲ νᾶναι;

Ἄσε λοιπὸν τις μέρες νὰ περνοῦνε.
Ἦ, πόσα δάκρυα κρύβει ἕνα φιλι
κι' ἀγκάθια τὸ τριαντάφυλλο που ἀνοίγει!

Κάνουν καλὸ τὰ χρόνια που κυλοῦνε
θαρρῶ δὲν εἶνε τίποτα ἢ θανὴ
ἀφοῦ ἢ ζωὴ μας εἶνε τόσο λίγη.

ΙΟΥΝΙΟΣ

(Τοῦ Φρανσουᾶ Κοππὲ)

Στὸν κόσμο αὐτὸ ἀκλουθώντας τὴν ἐλπίδα
οἱ ἀνθρώποι ὅταν ρθοῦν καὶ τὸ πουλιά
που λίγο ζοῦν, πρώτη ἔχουνε φροντίδα
νὰ κάμουν τὴ μικρὴ τους τὴ φωληά.

Μὲ λίγη λάσπη κι' ἄχυρα μιὰ μέρα
χτίζουν μιὰ ταπεινὴ καὶ φτωχικὴ
στέγη που τρέμει κάτου ἀπ' τὸν ἀγέρα
νὰ κρύψουν τὴν ἀγάπη τους ἐκεῖ.

Ἄπο τὰ μάτια τὰ μαγευτικὰ
μιᾶς κέρης ἢ καρδιά μου πληγωμένη
ἔκλεινε τέτοια ὄνειρατα γλυκὰ
βαθειὰ τους κ' ἦταν πάντα εὐτυχισμένη.

Κι' ἐγὼ νὰ θεμελιώσω τὴ φωληά μου
ποθοῦσα χαρωπὸς καὶ θαρρετὸς,
μὰ κάθε ἀπαντοχὴ μου ἔρριξε χάμου
φυσώντας ὁ βορηᾶς ὁ δυνατὸς.

Μονάχος μου σὲ στράτες μακρυσμένες,
θλιμμένος, με τὸ μέτωπο σκυφτὸ
μπρός μου ὄλες τις ἐλπίδες μου σπασμένες
—αὐγὰ φωληᾶς που σπάσανε— κυττῶ.